

37

Kiitos päivistä noista,
jotka liukuivat tietänsä
aurinkoista niin kuin hattarat,
joiden lämpö ja loiste,
varmuus huoleton
ei tule toiste,
kun se jo mennyt on.

38

Keväisen taivaan tuulet
minut mukaanne ottakaa
ja hellästi kantakaa sinne,
missä uupunut levätä saa.
Olen kulkenut pitkän matkan
ja minua väsyttää.
Saan viimein levon ja rauhan
ja unen ihanan.

39

Joka hetkessä vaara pieni
on onni kadottaa.
Joka säde elämän tielle
valot, varjot heijastaa.
Ken kätkeä voisi säteen
sen loistaessa parhaiten,
jotta saisi sen lampuksi käteen
valoks' polkujen pimeiden.

40

Tähtien tuikkeessa taivaalla
taas äitini katseen mä nään.
Se kulkijan tiellä on lohtuna
se lämmittää hyytävän sään.

Reino Helismaa

41

Saavu silkkihuntu kesätuuli.
Saata matkamiestä siihen maahan,
josta säveliä hän jo kuuli.
Maahan, jossa ihminen on vapaa,
jossa veli veljen edellensä menneen
tapaa.

42

Kotiin valkeaan uuteen
viimeinen venhe vie.
Lempeään hiljaisuuteen
päättyy kulkijan tie.

43

Emme pyytäneet Luojalta päiviä lisää,
vaan yhdessä kutsuimme Taivaan Isää.
Ota hellästi syliisi, taivaaseen kannan.
Hellyydellä peittele ja levätä anna.

44

Kesäaamussa tuoni jo hiljaa soutaa
ja uupuneen lapsensa lepoon vie.
On eessäs, äiti, nyt ikuista poutaa,
niin tasaista kulkea taivaan tie.

45

Kahtaalle kulkee joka tie,
jostain pois ja jotain liki vie.

46

Kaikk' on niin tyyntä
pois tuskien tuntu,
lepoon lempeään kietoo
unen pehmeä huntuu.

Helvi Juvonen